

سری سوال : یک ۱

زمان آزمون (دقیقه) : تستی : ۴۵ تشریحی: ۵۰

تعداد سوالات : تستی : ۲۵ تشریحی: ۷

عنوان درس : متون نظم دوره های اسلامی اموی
 رشته تحصیلی/کد درس : زبان و ادبیات عربی ۱۳۰۱۰۳

سوالات تشریحی

۱ - يقول الشاعر مخاطباً النبي (ص): لا تستبح دمي بسبب أقوال الوشاة الساعين بيئي و بينك بالإفساد و الكذب و البهتان؛ لأنّي بالرغم مما يقال في من الأقوال الكثيرة ولكن لم ارتكب ذنباً و لا جريمة. الوشاة في هذا البيت هو جمع "الواشى" و الواشى هو من يسعى أن يفسد بين الناس لا تأخذنى يعني لا تعاقبني.

(شاعر می گوید: ای رسول خدا (ص)! به سبب آنچه که سخن چینان درباره من می گویندو قصد دارند من را نزد تو به بد جلوه دهنده، من را مجازات مکن؛ چرا که گناهی نکرده ام، هرچند که سخنان فراوانی درباره من گفته شده است.)

۲ - نَبِيُّ أَتَانَا بَعْدَ يَأْسٍ وَ فَتَرَةٍ مِنَ الرُّسْلِ وَ الْأَوْتَانِ فِي الْأَرْضِ تُبَدِّدُ

۳ - بانت: فارقت فرacaً بعيداً (بسیار دور شد و از من جدا شد)
 متبول: اسم مفعول من تبل الحب فلاناً تبلأ: أسمقمه و ذهب بعقله (اسم مفعول است و به معنای کسی است که بیمار شده و عقلش زایل گشته است)
 متیم: مذلّل و مستعبد (کسی که شیدا و عاشق کسی شده است)
 مکبول: مقید (دربند و اسیر)

۴ - الف) كلّ شىء قدّره الله سبحانه فهو لا يمكن الفرار منه وللإنسان أن يؤمن بقدر الله تعالى خيره أو شرّه (هر چیزی که در تقدير خداوند سبحان باشد بدون تردید اتفاق خواهد افتاد و نمی توان از آن گریخت انسان باید به قضا و قدر الهی خواه خیر باشد و خواهد شر، ایمان بیاورد).
 ب) كلّ إنسان صائرٌ إلى الموت مهما يكن عمره طال أو قصر (هر انسانی هر اندازه عمرش طولانی و یا کوتاه باشد، اما سرانجام سرنوشتش به سوی مرگ رقم خواهد خورد).

۵ - هُمُ الْأَسْدُ عِنْدَ الْبَأْسِ وَ الْحَشْدُ فِي الْقَرِي يمدح الشاعر الممدوحين ويقول: إنهم كانوا كالأسد شجاعاً في الحرب، و يُكرمون الضيف و يقومون بأمره، و يوفون بعهدهم عندما يعقدونه مع جارهم.

(شاعر در مدح ممدوحان خود می گوید: آنها در جنگ و مبارزه، همچون شیران شجاع و دلیر هستند؛ و مهمان را گرامی داشته و او را اکرام می کنند؛ و به هنگان بستن پیمان با همسایه، به آن وفادارند).

۶ - حِقب: جمع حِقبَة الأرواح: جمع الريح الهَطَّل: جمع الهاطل السُّحْم: جمع الأَسْحَم

۷ - يقول: إن الشراء لا يُنسيني واجبي من العفة و الحياة، وإن صروف الدهر و نوازله لا تقنعني عن أداء الواجب من القرى و العطاء، (مال و ثروت من را از حیاء و آبرو غافل نمی سازد و مصائب و حوادث روزگار نیز من را از بخشش به دیگران و مهمان نوازی باز نمی دارد).